

Sygnatura akt XI C 975/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 12 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Bojarska

Protokolant:Ewa Chorzępa

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Gmina W.

przeciwko S. M.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego S. M. na rzecz strony powodowej Gminy W. kwotę 153 złote (sto pięćdziesiąt trzy złote) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 30 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI C 975/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 19 lutego 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa Gmina W. domagała się zasądzenia od pozwanego S. M. kwoty 153,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 30 zł.

W uzasadnieniu żądania pozwu strona powodowa podała, że Prezydent Miasta W. R. D. udzielił spółce Miejskie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. we W. pełnomocnictwa oznaczonego numerem 46/II/Z/09 do reprezentowania Gminy W. przed sądami powszechnymi w zakresie dochodzenia należności za brak odpowiedniego dokumentu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego. Powyższe pełnomocnictwo zostało udzielone w związku z powierzeniem powyższej spółce przez Gminę W. zadania z zakresu kontroli dokumentów uprawniających do przewozu osób lub bagażu środkami lokalnej komunikacji zbiorowej. Zadanie to zostało powierzone (...) Sp. z o.o. we W. przez Gminę W. w akcie założycielskim tej spółki (uchwała 19/09 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z dnia 26 czerwca 2009 r. w sprawie zmiany aktu założycielskiego sp. z o.o.) oraz postanowieniem zawartym w § 1 Zarządzenia nr (...) Prezydenta W. z dniem 1 lipca 2009 r. zmieniającym zarządzenie nr (...) Prezydenta W. z dnia 27.12.2007 r. w sprawie zasad zlecania i rozliczania z realizacji zadań powierzonych do wykonania aktem założycielskim Spółce Miejskie Przedsiębiorstwo (...) sp. z o.o. we W. zmienione zarządzeniem Prezydenta nr (...) z dnia 22 grudnia 2008 r. Zgodnie z postanowieniami zawartymi w akcie założycielskim Spółki i (...), spółka jest uprawniona i zobowiązana do wykonywania w imieniu i na rzecz Gminy W. kontroli dokumentów przewozu osób i bagażu środkami miejskiej komunikacji tramwajowej i autobusowej realizowanej przez spółkę oraz windykacji należności wynikających z kontroli. Strona powodowa podała, że w czasie kontroli dokumentów przewozu prowadzonej przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółkę z o.o. z siedzibą we W. w dniu 7 marca 2014 r. na linii „126” kontroler stwierdził, że pozwany nie posiada ważnego biletu na przejazd. Strona powodowa podniosła, że zgodnie z

treścią par. 8 ust. 2 załącznika do uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej W. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego - zasady odpłatności za przejazdy środkami komunikacji zbiorowej organizowanej przez Gminę W. (Dz. Urz. Woj. (...) z dnia 10 czerwca 2008r, nr 158, poz.1831), w razie stwierdzenia braku ważnego biletu na przejazd osoby lub przewóz bagażu pasażer jest zobowiązany do uiszczenia należności przewozowej oraz opłaty dodatkowej. Zgodnie z tą uchwałą pozwany była zatem zobowiązana do zapłaty kwoty 153,00 zł. tj. należności przewozowej w kwocie 3,00 zł oraz opłaty dodatkowej w kwocie 150,00 zł. Nadto strona powodowa podała, że pomimo wezwania pozwanego do zapłaty i upływu terminu określonego w wezwaniu, pozwany do dnia wniesienia pozwu nie zapłacił żądanej kwoty.

W dniu 4 marca 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 300331/15 wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniósł pozwany wnosząc uchylenie nakazu zapłaty oraz oddalenie powództwa w całości. Odnosząc się do twierdzeń strony powodowej w uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że korzysta tylko i wyłącznie z samochodu, którego jest właścicielem, wobec czego nie korzysta z usług (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W..

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i tym samym utraty w całości mocy nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi jako właściwemu według zasad ogólnych.

Po przekazaniu sprawy do tut. Sądu, strona powodowa w piśmie procesowym datowanym na dzień 26 sierpnia 2015 r. podtrzymała w całości wszystkie twierdzenia i wnioski dowodowe zawarte w pozwie. Swoje stanowisko zawarte w treści pozwu strona powodowa powtórzyła również w piśmie procesowym datowanym na dzień 5 stycznia 2016 r.

Pozwany pomimo wezwania do uzupełnienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i powołania wszelkich zarzutów twierdzeń i wniosków w terminie 14 dni od doręczenia wezwania nie podjął żadnych czynności uzupełniających, jak również nie stawił się na rozprawę w dniu 12 kwietnia 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Miejskie Przedsiębiorstwo (...) (MPK) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. została powołana w celu wykonywania zadań o charakterze użyteczności publicznej, w szczególności zadań własnych gminy, służących bieżącemu i nieprzerwanemu zaspakajaniu zbiorowych potrzeb (...), dotyczących lokalnej komunikacji zbiorowej w zakresie przewozu osób i bagażu środkami komunikacji miejskiej, a także kontroli dokumentów uprawniających do przewozu osób lub bagażu środkami miejskiej komunikacji tramwajowej i autobusowej, służącej ochronie przychodów Gminy W., z tytułu sprzedaży biletów miejskiej komunikacji zbiorowej.

/dowód:

- protokół Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Sp. z o. o. z dnia 26.06.2009r wraz z uchwałą nr 19/09., k.21-24;
- wyciąg z uchwały nr 57/09 Zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. we W. z dnia 1.07.2009r., k. 20-20v;
- pełnomocnictwo nr 46/II/Z/09 Prezydenta W..

W dniu 7 marca 2014 r. w autobusie linii „126” na wysokości ulicy (...) we W. o godz. 08:17 odbyła się kontrola dokumentów przewozu. Przeprowadzający kontrolę pracownik (...) Sp. z o. o. we W., legitymujący się identyfikatorem o numerze (...), stwierdził, że S. K. (obecnie M.) nie posiadała ważnego biletu na przejazd. Kontroler wystawił wezwanie do zapłaty o numerze (...) na kwotę 153,00 zł, w tym 3,00 zł tytułem należności przewozowej i 150,00 zł tytułem opłaty dodatkowej. W wezwaniu podano, że S. K. (obecnie M.) mieszka w W. przy ul. (...), zaś jego numer

PESEL to (...). Pozwany pokwitował wezwanie własnoręcznym podpisem. Zgodnie z wezwaniem pasażer miał uiścić kwotę 153,00 zł w terminie 14 dni.

/dowód:

- wezwanie do zapłaty nr (...), k. 18.

Pozwany nie uregulował należności wynikającej z wezwania do zapłaty.

/okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W ocenie Sądu, strony niniejszej sprawy łączyła umowa przewozu, na mocy której przewoźnik zobowiązany był w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia osoby, a korzystający z usługi winien uiścić stosowne wynagrodzenie. Zgodnie z art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Stosownie zaś do art. 775 k.c. przepisy Kodeksu cywilnego stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Takie przepisy szczególne zawiera ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe (tj.: Dz.U. z 2015 r. poz. 915). W świetle art. 16 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Na bilecie na przejazd określa się nazwę przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego, relację lub strefę przejazdu, wysokość należności za przejazd oraz zakres uprawnień pasażera do ulgowego przejazdu (art.16 ust. 2 ustawy Prawo przewozowe).

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się przede wszystkim na niebudzącym wątpliwości dowodzie z dokumentu w postaci wezwania do zapłaty o nr (...) z dnia 7 marca 2014 r., w którym wyszczególnione zostały dane pozwanego. Przedmiotowe wezwanie do zapłaty, wystawione bezpośrednio po kontroli biletów oraz zaopatrzone w podpis pozwanego w ocenie Sądu dowodzi zasadności żądania strony powodowej, w szczególności mając na względzie fakt, iż pozwany w toku postępowania nie zaoferował żadnych dowodów przeciwnych poza wnioskiem o swoje przesłuchanie w charakterze strony. Dowód z przesłuchania stron został jednakże pominięty z uwagi na nieusprawdliwione niestawiennictwo pozwanego na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2016 r., pomimo prawidłowego wezwania na termin rozprawy. Ponadto zważyć należy, że pozwany poza lakonicznym stwierdzeniem zawartym w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jakoby nie korzystał on z usług (...) we W., nie podniósł jakiegokolwiek innych zarzutów wobec roszczenia przewoźnika. Natomiast dowód z przesłuchania stron, stosownie do treści art. 299 k.p.c., ma jedynie charakter uzupełniający i przeprowadzony może być w sytuacji, w której po wyczerpaniu środków dowodowych lub ich barku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu przytoczone powyżej okoliczności nie zaistniały, gdyż strona powodowa za pomocą wezwania do zapłaty o nr (...) z dnia 7 marca 2014 r. w sposób nie budzący wątpliwości wykazała, że w tym dniu pozwany jechała autobusem linii „126” gdzie o godzinie 08:17 na wysokości ul. (...) we W. był kontrolowana z zakresie posiadania ważnego dokumentu przewozu. Twierdzenia pozwanego przeczące powyższemu faktowi pozostają niewiarygodne, wobec szczegółowych danych pozwanego zawartych w wezwaniu do zapłat, które ustalone zostały na podstawie dowodu osobistego S. K.. Ponadto faktem powszechnie znanym na terenie miasta W. jest przebieg trasy linii „126” kursującej z osiedla (...) w kierunku dzielnicy K.. Co przy tym znamienne autobus wskazanej linii przejeżdża przez osiedle (...), mając przystanki w niewielkiej odległości od miejsca zamieszkania pozwanego tj. ul. (...) we W.. Przyjąć zatem należy, że argumentacja pozwanego o korzystaniu wyłącznie z własnego samochodu i nie podróżowania komunikacją miejską została przedstawiona wyłącznie na potrzeby niniejszego postępowania, w celu uchylenia się od zapłaty dochodzonej przez stronę powodową należności. W ocenie Sądu w dniu 7 marca 2014 r. pozwany korzystał z usług przewozu świadczonych przez Gminę W. nie posiadając biletu w wymaganej kwocie 3,00 zł. Bezspornym

pozostaje przy tym, że należność za bilet oraz opłata dodatkowa, wynikające z wezwania do zapłaty w kwocie 153,00 nie zostały przez pozwanego uregulowane.

Kontrolę biletów przeprowadzał pracownik (...) sp. z o.o. we W., która to spółka została powołana przez Gminę W. w celu wykonywania zadań o charakterze użyteczności publicznej, w szczególności zadań własnych gminy, służących bieżącemu i nieprzerwanemu zaspakajaniu zbiorowych potrzeb (...), dotyczących lokalnej komunikacji zbiorowej w zakresie przewozu osób i bagażu środkami komunikacji miejskiej i upoważniło ją do kontroli dokumentów uprawniających do przewozu osób lub bagażu środkami miejskiej komunikacji tramwajowej i autobusowej, a także podejmowania działań zmierzających do windykacji należnych opłat za brak odpowiedniego dokumentu przewozu, co wynika z przedłożonej przez stronę powodową uchwały nr 19/09 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...) Spółki z o.o. we W. z dnia 26 czerwca 2009 r., pełnomocnictwa nr 46/II/Z/09 Prezydenta W. z dnia 29 września 2009r. i uchwały nr 57/09 Zarządu (...) Sp. z o.o. we W. z dnia 1 lipca 2009 r.

Opłata za bilet jednorazowy za przejazd wszystkimi liniami normalnymi w granicach miasta wynosiła w 2014 r. 3,00 zł (Załącznik do uchwały Nr XXII/469/12 Rady Miejskiej W. z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie zmiany uchwały nr XXI/681/08 Rady Miejskiej W. w sprawie opłat za usługi przewozowe transportu zbiorowego świadczone przez Gminę W.).

Zgodnie z art. 33a ust. 3 ustawy Prawo przewozowe w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Na mocy art. 34a ustawy Prawo przewozowe rada gminy upoważniona jest do wydawania przepisów ustalających wysokość opłat dodatkowych pobieranych w razie braku odpowiedniego dokumentu przewozu. W § 8 ust. 2 załącznika do uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie zmiany uchwały nr VIII/275/99 Rady Miejskiej W. z dnia 23 kwietnia 1999 r. w sprawie zasad odpłatności za usługi przewozowe świadczone środkami lokalnego transportu zbiorowego (Dz. U. Woj. (...) z 2008r., Nr.158, poz. 1831) przewidziano, że w razie stwierdzenia braku ważnego biletu na przejazd osoby lub przewóz bagażu pasażer jest zobowiązany do uiszczenia należności przewozowych oraz opłaty dodatkowej. W § 8 ust. 4 załącznika do uchwały nr XXI/682/08 Rady Miejskiej W. opłatę dodatkową ustalono w wysokości 50-krotności ceny biletu jednorazowego pełnego tj. 150 zł - gdy płatność opłaty dodatkowej następuje w terminie powyżej 7 dni.

Z uwagi na powyższe niewątpliwie pozwany miał obowiązek zapłaty dochodzonej przez stronę powodową kwoty 153,00 zł. Na kwotę tę składała się kwota 3,00 zł stanowiąca należność przewozową (cenę biletu), a także kwota 150,00 zł tytułem opłaty dodatkowej za przejazd, gdyż należność nie została uregulowana w terminie 7 dni. Pozwany nie wykonał swojego zobowiązania wynikającego z umowy przewozu, jak również naruszył zasady etycznego i rzetelnego zachowania w stosunku do drugiej strony umowy, tj. przewoźnika, a także w stosunku do pozostałych podróżujących, a jego postępowanie należy traktować jako wysoce nieuczciwe.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że materiał dowodowy przedstawiony przez stronę powodową był wystarczający do uznania, że pozwany zawarł umowę przewozu i nie wywiązał się należycie z jej postanowień, a tym samym zaistniały podstawy do zasądzenia od niego na rzecz strony powodowej kwoty dochodzonej niniejszym pozwem, na którą, na podstawie powołanych wyżej przepisów, składają się kwota opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu oraz nieuiszczona opłata przewozowa.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., w świetle którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.). Termin płatności dochodzonych pozwem należności został określony w wezwaniu do zapłaty o nr (...) z dnia 7 marca 2014 r. i wynosił 14 dni, a zatem od dnia 22 marca 2014r. pozwany popadł w opóźnienie i od tej daty należało zasądzić odsetki zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu w pkt II wyroku, Sąd oparł o treść przepisu art. 98 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) (§ 1). Zasada odpowiedzialności za wynik procesu, oznacza, że strona, która przegrała sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez nią koszty procesu. Z kolei z zasady kosztów niezbędnych i celowych wynika, że strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi tylko te poniesione koszty procesu, które były niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. W związku z powyższym, Sąd zasądził od pozwanego zgodnie z żądaniem strony powodowej, kwotę 30 zł tytułem kosztów procesu, która to kwota stanowiła opłatę sądową od pozwu.